

In de woestijn, in sneeuw en ijs, zelfs onder water – overal zijn dierenouders met hun kinderen bezig. Ze knuffelen hun jongen, ze spelen ermee en ze houden ze goed in de gaten.

Moeder zeepaard, bijvoorbeeld, voert niet veel meer uit nadat ze haar eieren heeft gelegd. Het is vader die voor de kinderen zorgt. Sommige vissenpapa's broeden hun kinderen uit in hun bek. Dreigt er gevaar, dan kunnen ze zó weer naar binnen vluchten. En vader kiwi zorgt er met zijn scherpe klauwen en snavel wel voor dat geen vijand zich in de buurt van de eieren waagt.

Om kinderen te krijgen moet je met z'n tweeën zijn. Dus zoekt een dier een ander dier dat het aardig vindt. Vaak duurt de liefde niet zo lang – meestal tot de kinderen het nest hebben verlaten. Een enkele keer blijven een mannetje en een vrouwtje hun leven lang samen. Zijn er eenmaal kinderen gekomen, dan moeten ze worden opgevoed. Bij dieren die in grote families bij elkaar leven, bemoeien ook de tantes zich daarmee. Staan de ouders er alleen voor, dan zijn de taken niet altijd gelijk verdeeld.

Maar bij de meeste dieren is het toch moeder die het nest bouwt en de kinderen grootbrengt. Soms doet ze dat helemaal alleen, soms binnen een groep, samen met andere wijfjes.

Veel dierenbaby's worden naakt en blind geboren. Ze zien er nog helemaal niet uit als hun ouders, en ze zijn volslagen hulpeloos. Kangoeroes en vogelbekdieren zijn zelfs niet groter dan een boon.

Die piepkleine jongen leven de eerste tijd beschermd in een buidel, of op moeders buik. Ze drinken de melk van hun moeder tot ze groot genoeg zijn om op eigen pootjes te staan.